

LLUÍS RODA GUANYA EL PREMI VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

¿Sobre l'hamada o sobre l'amada?

El poeta valencià Lluís Roda va guanyar el premi de poesia dels Octubre amb un llibre certament sorpresiu. 'Sobre l'hamada', una proposta poètica que sobtarà el lector per la seua singularitat.

Montse Ferrer

Vas començar fa molts anys a publicar poesia. De fet podríem dir que des d'un cert moment et converteixes en un activista de la literatura, sobretot des de l'època de Llombriu. ¿Com arribes a tot aquest món?

—És un moment molt interessant el de Llombriu. Jo vaig començar a escriure en català cançons, venia, com molts, d'aquesta món *kumbaià*. Arribàrem a cantar amb Cotó en Pèl, amb Al Tall. Però me'n vaig anar a Estats Units i ja no tenia sentit-fer-ne, per tant, vaig començar a escriure poemes. En tornar, vaig anar a la llibreria Ausiàs March i hi era el Toni Mestre, em va dir que el que feia estava bastant malament, que havia d'escriure de coses més personals i no sols de si els presos havien de sortir de la presó i aquestes coses. Després em va ensenyar *Llombriu*, una petita revista que feien a Benicarló; jo no tinc res a veure amb aquesta revista en l'origen, era l'any 78, sinó que va ser una iniciativa de Rafael Santapau i Josep Manuel San Abdón. Aleshores era l'únic punt de referència i, és clar, per a una persona que començava com jo era, va ser molt important aquest projecte. A partir d'una primera reunió, m'hi vaig integrar de ple.

—¿I vas publicar els primers poemes?

—Sí, però eren horrorosos.

—El teu primer llibre és *La fi de l'hemicicle*. ¿Quina era la idea que hi perseguies?

—És un llibre vivencial, amb uns components biogràfics evidents. Per a mi, encara que és una opció personal, és clar, és la crònica d'una relació amorosa, un cant a la capacitat de la persona per a superar les circumstàncies adverses. Cap a la segona part del llibre hi ha una sèrie de poemes que més tard m'ajudaran a continuar, elements lèxics que no formaven part de la nostra tradició immediata. Jo intente posar en una mateixa calaix coses de pro-

cedència diversa, cap d'elles no és nova, però jo les integre; m'agrada el llenguatge del carrer, però també el del poble, el llenguatge de la ciència, les paraules obertes per elles mateixes... De tot això junt i alguna cosa més intente traure una forma d'expressió.

—Més tard vas publicar una plaquette, *El subrallat és meu*, que *alhora és el títol d'un assaig sobre teoria poètica*. ¿Per què duen el mateix nom?

—*La fi de l'hemicicle* és un llibre post-70. Després de fer-lo, jo no escric en un parell d'anys. *El subrallat és meu* està escrit i publicat el mateix any, el 87. Hi ha un trencament entre tot dos llibres, però no entre *El subrallat és meu* i *Sobre l'hamada*, que considere que pertanyen a una mateixa època, pense. Jo almenys ho he viscut d'aquesta manera. Dins d'aquesta plaquette, hi ha un poema que no aconseguisc escriure, fins que m'adone que això no és cap poema, que és una al-

tra història i és allò que finalment es publica a *Daina*. És, sens dubte, una poètica, una manera d'aclarir-me.

—¿I què és *Sobre l'hamada*?

—És una maduració dels camins que jo vaig buscant en la meua opció personal. De l'antiga plaquette n'hi ha algun, però la resta els vaig rebutjar. El que ha guanyat el premi, *Sobre l'hamada*, és un llibre que jo considere que està escrit al llarg de cinc anys, del 1985 al 1989.

—¿Per què aquests títols teus una mica fora del normal?

—Crec que així el llenguatge guanya en obertura. Jo perseguisc una poètica oberta, és a dir, que tinga una lectura unívoca o unidireccional, intente respectar molt el lector, crear una estructura, un element que a cadascú els diga coses. De tota manera, procure que abans em diga alguna cosa a mi mateix.

—Em comentaves que fas un tractament molt particular del tema de l'amor en *Sobre l'hamada*.

—N'hi ha diverses interpretacions possibles d'aquest llibre, però pensa que l'hamada és on viu el Front Polisario. A banda, hi ha la carnalitat:

estar sobre l'amada. Són bastants mons possibles.

—¿Estàs satisfet amb el premi?

—És clar, però sobretot voldria dir que estic satisfet amb el llibre i això és una cosa, pense, poc habitual. Després de trencar molts poemes, per fi he trobat un llibre del qual estic satisfet, encara que puc estar equivocadament, clar. □

El poeta valencià Lluís Roda.